

keypt sér aðra aftur jafn-fagra, ef hún vill. En þú ert fátækur, og dregur lífið fram í vesöld. Ef þú seldir stundaklukkuna þessa, gætir þú fengið stórfé fyrir hana og orðið alt í einu velsældar-maður. — En þá gerdist þú og Þjófur, og í Fræðunum stendur með berum orðum: Þú skalt ekki stela. Postulinn segir og, að Þjófar og ræningjar muni ekki erfa guðs ríki. Eg skal láta stundaklukkuna kyrra, þar sem hún er. — Þig langar þó svo ákaft til að eiga stundaklukkuna, og hvernig á það að komast upp, að þú hafir tekið hana? Þú hleypur þegar burt með hana, og burt úr bænum, og rá fær enginn það að vita. Drottinn veit þó, að eg er Þjófur, og samviska mín mundi vitna í gegn mér, og ekki láta mig hafa frið alla mína æfi. Vér eigum að óttast og elska guð, svo að vér ekki tökum eigur náunga vors.“

Þetta var samtál hans við sjálfan sig. Hann stóð lengi grafskyrr, og var óráðinn, hvort hann ætti að fara eftir löngun sinni eða eftir því, sem stóð í Fræðunum. Að síðustu sigraðist hann þó á girndum sínum og mælti: „Nei, eg tek ekki stundaklukkuna; þá drýgði eg synd“, lagði hana á borðið, fór upp um reykháfinn og heim til sín, og taldi vist, að enginn hefði séð hann eða heyrt á tíma freistingarinnar.

En svo vildi til, að konungsdóttir hafði verið í næsta herbergi, og heyrði alt saman, með því að hurðin milli herbergjanna stóð í hálfu gátt. Ef drengurinn hefði tekið stundaklukkuna, hefði hún gengið inn, og staðið hann að verki; en með því að hann lagði stundaklukkuna á sama stað aftur, lét hún ekkert á sér bera; en þegar sama daginn sendi hún boð eftir drengnum. Með mesta hraða bjóst hann hinum bestu klæðum sínum, og gekk til hallarinnar; var hann þá mjög hræddur, og fleygði sér þegar flötum fyrir fætur konungsdóttur. En konungsdóttir ávarpaði hann blíðlega, hældi honum fyrir frómleik hans, og hvatti hann að óttast guð og vanda breytni sína. Að síðustu spurði hún hann, hvort hann vildi heldur halda fram iðn sinni, eða nema eitthvað annað. Hann kvaðst gjarnan vilja læra eitthvað meira, ef auðið væri, og lét þá konungsdóttir kenna honum alt það, er hann hafði löngun til að nema, og kostaði fræðslu hans af sínu fé. Hann var iðinn og hegðaði sér vel, og varð að lokum maður vel metinn og virtur, og ávalt þakklátur við guð og konungsdóttur.

TIL GAMANS.

Fékk loksins að heyra sannleikann. Ung móðir við kunningja-konu sína: „Læknirinn segir, að barnið mitt sé ósköp líkt mér.“ — Kunningja-konan: „Einmitt það! Mig langaði til